

Krete Hurt

Väike-Maarja gümnaasiumi 12. klassi õpilane

Kuhu lähed, eesti keel?

Ma jõudsin teda vaevalt takistada, kui ta end minekule seadis. Pooleldi oleks ta tegelikult nagu ikka veel siin. Mina vähemalt arvan, et on. Vaikusest on raske läbi murda, sest see lukustab mu kõrvu. Näen, kuidas ta kaugeneb, kuid ma ei saa teda hüüda, sõnad on otsas. Kui ei ole sõnu, siis ei ole lauseid ja ilma nendeta olen ma peaaegu sama kasutu kui kevadel lumi või suvel vihm. Ma olen kasutu ja tema läheb ära. Kes teab, kas ta üldse veel kunagi tuleb? Ja kui tulebki, kas ta tuleb endana?

Kas tema lahkumine toob kaasa vaikuse? Kas asendub see vaikus võõra ja külmaga? Otsides teda, kõnnin ma mööda rukkipooldu, jalad on mullased, loojuv päike heidab mu näole kollakat varju, aga ma ei räägi. Libistan oma sõrmi õrnalt läbi rukkipeade, mis vaikselt tuules kiiguvad, vaatan ette, aga ma ei räägi. Mitte, et ma ei tahaks, aga hääl jääb kurku kinni. Korjan mullast väikeseid sõnu, mis ta minnes maha on puistanud. Neist ei piisa, et luua järgmist raamatut, kuid mälestuseks on neist enam kui küll.

Vaatan hetkeks kõrvale. Miski nagu kutsuks mind. Liigun selle poole alguses tasakesi, siis julgemalt ning selleni jõudes ei suuda ma iseenda silmi uskuda. See on tema. Ta lesib vaikselt kõrkjate vahel. Vaatab mind, ölekõrs parempoolsest suunurgast välja turritamas. Saadan talle küsiva pilgu ning ta annab mulle loa. Heidan ta kõrvale, vaatan üles ning näen, kuidas need samad kõrred, mille päid ma paitasin, paistavad kui kõrged puuladvad, millest päike vaikselt läbi ujub. Taevas on peaaegu sama sinine kui mu esimese armastuse silmad. Ta pöörab ennast mu poole ja vaatab mind, nagu ootaks minult midagi. „See on imeilus,“ ütlen ma siis. Ta naeratab, kuid talle ei piisa sellest. Ta tahab rohkemat ja ma ei ole kindel, kuidas seda talle pakkuda.

Ühtäkki ta tõuseb, ulatab mulle käe ning aitab mu püsti. Väljas on juba hämar, meie kahekesi seismas keset rukkipõldu. Päikest ei ole enam vähemalt tunnike, aga tema on veel siin. Ta saadab mulle veel viivuks pilgu ning tõmbab mind siis kaasa. Me kõnnime koju. Mina ja eesti keel, käsikäes, me kõnnime koju. Ning siis ma mõistan, et osata leida ilusaid sõnu, peab kogema ilusaid asju. Et kogeda ilusaid asju, tuleb neid otsida.

Astume üle tare ukسلäve ja ta tirib mind ikka veel enda järel. Mu käsi on väsinud, kuid ma järgnen talle siiski. Ta paneb mu istuma vana kirjutuslaua taha elutoa valgeimas nurgas. Ulatab mulle sullepea ning pühib laualt tolmu. Tõmbab sahtlist paksu raamatu ja asetab selle õrnalt mu ette. See ei ole tavaline raamat, sest selle lehed on valged, need on tühjad. Ta istub vaikselt laua ette maha, toetab end õrnalt vastu mu jalga ning sulgeb silmad. Ma vaatan teda ja ma vaatan sullepead, mis tindist märdunud on. Ja siis see tuleb. Vaikselt nagu õhtuhämaruse jahedus suvel või lumi vaikselt talveööl. Alguses sõna, siis kaks.

Ma tõusen laua tagant alles päevi hiljem. Mu sõrmed on villis, kuid raamat mu ees on täis kõike imelist, mida inimsilm võiks seletada või inimkõrv kuulda. Selle lehtedel on nüüd kirjas kõik, mida mina ja mu keel koos oleme suutnud eales luua. Ja see on imeilus, täpselt sama ilus nagu vaikuses kõikuvad rukkikõrred või taevas, millesse päike mustreid joonistab.

Ta tõuseb, lehitseb mõnda aega raamatut, suudleb mind siis õrnalt otsmikule ning noogutab. Ma saingi hakkama. Ta on nõus jääma.

Ta..

..on..

..nõus..

..jääma.

OK